

Teatrul „Bulandra“

Scenă din spectacol

MILITARUL FANFARON

de Plaut

reprezentației, eroul popular exprimând poziția îndrăznească a lui Plaut față de societatea vremii sale. Prezența lui Palaestrio dă savoare intrigii, spiritul său inventiv face să progreseze acțiunea, replica sa inteligentă luminează sensurile situațiilor. Este, cred, unul din motivele pentru care, din întreg teatrul lui Plaut, aceasta a fost piesa cel mai mult jucată pînă în zilele noastre (afară de *Amphytrio*, care a dat naștere la numeroase adaptări), fiind înscrisă și astăzi, destul de des, în repertoriu. Spectacolul Teatrului „Bulandra“ vine să confirme această remarcă, după ce aceeași comedie a lui Plaut a mai figurat, în anii trecuți, în repertoriile altor teatre — Giulești și „Ion Creangă“, între altele.

Personajul principal al spectacolului pus în scenă de Ioan Taub este, evident, Palaestrio, în interpretarea de o bogată fantezie, mobilitate, expresivitate a lui Mircea Diaconu. Tânărul actor se dovedește aici a fi și un mim înzestrat, capabil a improviza momente și situații sugestive, de o mare forță comică. Amintesc, spre exemplificare, jocul cu flautul invizibil, prin care năstrucniul Palaestrio-Diaconu îl zăpăcește pe Sceledrus-Aurel Cioranu, convingându-l că n-a văzut ceea ce, de fapt, văzuse. Mircea Diaconu are candoare și umor, știe să angajeze dialogul cu publicul fără a forța nota, se mișcă degajat, comunică prin fiecare gest, prin fiecare privire. Aurel Cioranu i-a fost un bun partener comic, realizînd și figura de August-Prostul, uluit și năîng, plină de haz.

Spectacolul este, însă, inegal în ansamblul său, în ciuda unor mari eforturi, prea vizibile uneori, de a-i accentua hazul, culoarea, exuberanța, dincolo de cerințele textului.

Data premierei: 5 februarie 1976.
Regia: IOAN TAUB. Decoruri și costume: VALENTINA RARDU.

Distribuția: OVIDIU SCHUMACHER (Pyrgopolinices); ADRIAN GEORGESCU (Artrotrogus, Lurcio); MIRCEA DIACONU (Palaestrio); FORY ETTERLE (Periplectomenus); AUREL CIORANU (Sceledrus); VIOLETA ANDREI (Philocomasia); LUCIAN MUSCUREL (Pleusicles); MARIA GLIGOR (Milphidippa); MIHAELA DUMBRAVĂ (Acroteleutia); LUMINIȚA GHEORGHIU, PETRE LUPU (mimi).

Deși se cheamă *Militarul fanfaron* și are drept obiectiv moral pedepsirea unui asemenea tip de înfumurat lăudăros, comedia lui Plaut promovează în prim-plan un alt tip de erou, făcînd din el motorul acțiunii, factotum al întregii intrigii: e sclavul Palaestrio, istețul prieten al tinerilor îndrăgostiți, cel care ferecă și desferecă toate situațiile, aproape nelipsit din scenă pe tot parcursul

Teatrul „A. Davila”

din Pitești

Sala Studio

AMURGUL UNUI COCOR

de Junji Kinoshita

Data premierei : 29 ianuarie 1976.
Traducerea : EUGENIA DOVIDES
și MAGDALENA BOIANGIU.

Regia : ALEXANDRU TOCILESCU.
Scenografia : VICTOR SALAGEANU.

Distribuția : ANGELA RADOSLA-
VESCU (Tsu-u) ; PETRE DINULIU
(Yohyo-o) ; ADRIAN VIȘAN (So-o-do) ;
PETRE TANASIEVICI (Un-zu). Copiii :
RUXANDRA RADOSLAVESCU, MA-
RIAN SIMIONESCU, ALIN MARTIN,
MIHAI MARTIN.

În sala-arenă a studioului Teatrului „Bulandra”, spectacolul se desfășoară ca o reprezentare de circ, cu „parada” artiștilor la început și la sfârșit, cu multă mișcare, cu multă clownerie, în costume viu colorate, peruci din rafie, grimă puternic subliniată (decoruri și costume de Valentina Bardu, adecvate concepției regizorale, cu trimiteri evidente la lumea lui Fellini, din *Satyricon* și *Clovnii*), cu muzică de scenă, executată la variate instrumente, de un clovn muzical (Geo Dimitriu) foarte priceput. Concepția se legitimează pînă la un punct, comedia lui Plaut fiind înrudită cu farsele populare, cu reprezentațiile de bilci care aveau să ducă, mai târziu, la commedia dell'arte. În același spirit, ceremonialul matinal al lui Pyrgopolinices — cu gimnastica de învioreare, antrenamentul „ațletului” și ritualul îmbrăcării — capătă haz și miez, datorită, mai ales, interpretării lui Ovidiu Schumacher, actor înzestrat cu simțul umorului și cu simțul măsurii. Din păcate, tocmai simțul măsurii i-a cam lipsit regizorului Ioan Taub, care a încărcat spectacolul cu mișcare și zgomot, subliniind inutil unele momente, din dorința de a crea efecte comice. Cînd invenția se realizează în spiritul textului (rar), rezultatul e reușit, dar cînd se pierde legătura cu textul, se ajunge la efectul contrar („parada” care deschide spectacolul) : îngroșări ale unor situații pînă la grotesc și dezagreabil (asaltarea lui Pyrgopolinices de către cele două femei, Acroteleulia și Milphidippa), repetarea pînă la sașietate a unui efect (Pyrgopolinices umblă toată partea a doua a spectacolului îmbrăcat sumar, etalîndu-și dizgrațioasele gambe) sînt doar cîteva dintre viciile care minează spectacolul. Cît despre substanța moral-socială a piesei, ea răzbate cu greu la spectator, de-abia strecurîndu-se prin excesul de mișcare, de zgomot și prin mulțimea anacronismelor folosite tot pentru efectul lor comic, atît în costumație, cît și, mai ales, în ilustrația muzicală, care ne poartă printre menuete, *Lacul lebedelor* și *Umbrelele din Cherbourg* !

Pe lîngă Mircea Diaconu, Aurel Cioranu și Ovidiu Schumacher, menționați mai sus, apar în spectacol Fory Eterle (un Periplectomenus elegant și demn), Violeta Andrei (Philocomasia, demonstrînd bune calități de comediantă), Adrian Georgescu (două roluri de sclav, bine conturate), Lucian Muscurel (Pleusicles), Mihaela Dumbravă (atît de înzestrată, dar atît de dezavantajos prezentată pe scena Teatrului „Bulandra”, în rolul Acroteleulia), Maria Gligor (Milphidippa) și alți actori care se străduiesc să dăruiască publicului o seară de bună dispoziție și veselie ; uncori, reușese, dar reușita nu e pe măsura strădaniei.

Margareta Bărbuță

Pentru prima oară, o trupă românească joacă o piesă japoneză. E vorba de teatrul piteștean „A. Davila” și de lucrarea *Amurgul unui cocor* de Junji Kinoshita. În sine, evenimentul merită atenție ; prin realizare scenică, el dobîndește dreptul la prețuire. Amestec de străveche legendă și realitate, această piesă niponă atinge un filon actual, față de care nu poți, în nici un chip, rămîne insensibil. Întinată de lăcomie, de răutate și egoism, iubirea adevărată pierce. Cît timp n-a cunoscut gîndul și limbajul înavușitorilor, pămînteaul Yohyo-o a trăit fericit cu femeia-cocor ce-i țesea, noaptea, în taină, din penele ei cele mai frumoase, o minunată stofă. Cum s-a lăsat robit de patima aurului, Yohyo-o și-a ucis dragostea și prietenia, visul de fericire, ucigîndu-se, apoi, și pe sine.

Simbol al purității și sacrificiului din iubire, scurta poveste de dragoste închipuită de Junji Kinoshita, impregnată de umanism, poezie și durere, a găsit la tînărul regizor Alexandru Tocilescu afinități active și rodnice. Nu dimensiunile reduse, și nici aspectul filigranat, miniatural, al acestui giuvaer dramatic, potrivite spațiului restrîns de joc al sălii mici a teatrului (proiectată de Liviu Ciulei, în linii și proporții de sobră eleganță, și înzestrată tehnic cu utilaje dintre cele mai moderne), au determinat opțiunea tînărului regizor. Cine îl cunoaște pe Tocilescu intuiește, de îndată, că opțiunea sa — ea și în cazul piesei *Swanovit* — a fost determinată de mișcarea ideilor, de semnificația gîndu-